

Arrest

nr. 73 493 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. BAELE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Elbasan.

In 1991 vertrok u naar Griekenland om er te werken. U keerde regelmatig terug naar Albanië om uw familie te bezoeken.

In 1997 vernam u tijdens uw verblijf in Griekenland van uw familie dat uw broer A. (...) op 19 juni 1997 was vermoord. De zaak werd voor onderzoek aan de politie doorgegeven. Hoewel jullie familie de dader en het motief voor de moord niet kende, spraken jullie onderling af dat jullie op de moordenaar wraak zouden nemen.

Na de moord op uw broer werd jullie familiewoning beschoten. De politie werd verwittigd en stelde vast dat leden van de familie L. (...) hierbij betrokken waren.

Uit het onderzoek bleek tevens dat uw broer A. (...) werd afgeperst en ruzie had met een lid van de familie L. (...).

Op 28 augustus 1997 verliet u met een vriend, K.G. (...), een café toen uw broer G. (...) in zijn wagen kwam aanrijden. Hij bood jullie een lift naar huis aan. Tijdens jullie rit werd jullie weg afgesneden door dezelfde wagen die betrokken was in de beschieting van jullie woning. Uw broer besloot de wagen te achtervolgen. Even verder troffen jullie de wagen aan. Uw broer G. (...) stapte uit en begon ruzie te maken met de inzittenden. U zag hoe uw broer door één van de personen van achteren werd vastgegrepen. Uw broer schoot daarbij één van de aanvallers dood en verwondde een paar voorbijgangers. Het slachtoffer bleek G.L. (...) te zijn, een man die aanwezig was bij de moord op uw broer A. (...). U stapte uit en besloot uw tocht naar huis te voet verder te zetten. Bij aankomst zag u dat uw woning was omsingeld door politieagenten. U zag dat uw broer G. (...) zich thuis had verschanst en op de politie schoot. U besloot bij een bevriende familie onder te duiken. De volgende dag vertrok u naar een tante.

Na tien dagen vluchtte u naar Griekenland.

Rond Nieuwjaar 1997-1998 vertrok u illegaal vanuit Griekenland naar Italië.

Intussen vernam u dat u werd aangeklaagd voor uw betrokkenheid bij de moord op G.L. (...). U werd bij verstek veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf.

Gezien de L. (...)’s op wraak belust waren, verhuisden de meeste van uw familieleden intussen van Elbasan naar Durrës en naar het dorp Karbunar e Madhe (Lushnje). Enkele van uw broers vertrokken naar Griekenland en Italië.

In 1999 werd u in Italië beschoten door onbekenden. U verdacht de familie L. (...) een huurmoordenaar te hebben betaald om de dood van G. (...) te wreken. Uw neven meldden enige tijd na het incident de feiten aan de Italiaanse politie.

Op 18 december 2001 werd u op vraag van de Albanese autoriteiten aangehouden door de Italiaanse politie. Er werd u voorgesteld om uw rechtszaak in Italië te houden. U weigerde en werd aan de Albanese autoriteiten uitgeleverd.

U vernam dat op de dag van uw aanhouding in Italië de moordenaar van uw broer A., A.L. (...), was opgepakt. Hij werd veroordeeld voor de moord op uw broer.

In Albanië nam u een advocaat onder de arm en tekende beroep aan tegen het vonnis waarbij u tot levenslang was veroordeeld. Bij een nieuwe rechtszitting werd u veroordeeld tot zeventien jaar cel. De straf werd uiteindelijk verminderd tot elf jaar en acht maanden.

Tijdens uw detentie probeerde de schoonfamilie van één van uw zussen te bemiddelen met de familie L. (...) en de families van de gewonden. Ze kregen het voor elkaar dat zij niet werden gevisieerd door wraak. Ook uw vriend K. (...) kreeg te horen dat men zich niet op hem zou wreken.

U en uw broers worden echter wel nog steeds gevisieerd. Deze bedreiging werd overigens al tijdens het proces aan de autoriteiten gemeld. Uw zus meldde de bedreigingen ook bij de politie. Enkele verwanten van de familie L. (...) werden daarop ondervraagd. U zat uw straf volledig uit in verschillende gevangenissen.

In december 2009 kwam u vrij en trok u in bij uw zus en moeder in Durrës.

Eind februari 2010 besloot u Albanië te verlaten. Hoewel u geen bedreigingen meer hoorde vreest u nog steeds dat de familie L. (...) zich op u zal wreken voor de dood van G. (...). U haalde een tweetal weken voor uw vertrek een biometrisch paspoort.

Omdat de visumplicht nog niet was afgeschaft en u niet langer wilde wachten, reisde u illegaal naar Italië. Uw paspoort liet u later naar Italië opsturen.

Na een verblijf bij uw familie in Italië reisde u eind juni 2011 met een vrachtwagen naar Frankrijk. U wilde via Calais naar Groot-Brittannië oversteken. Omdat de vrachtwagenbestuurder weigerde om u verder mee te nemen, kwam u naar Antwerpen.

Op 6 juli 2011 werd u door de Belgische politie aangehouden.

Bij een poging om u op 18 november 2011 naar Albanië te repatriëren, diende u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Albanese identiteitskaart (d.d. 10 juni 2009), uw rijbewijs (d.d. 29 januari 2010), kopieën van gerechtelijke documenten met betrekking tot uw veroordeling, i.e. een akte van inbeschuldigingstelling en twee vonnissen (d.d. 4 november 2002; 25 februari 2003), en een vertaling ervan, een attest van de gemeente Elbasan waarin wordt verklaard dat u er sinds 1997 niet meer verblijft, een attest van een notaris met betrekking tot de vertaling van de gerechtelijke stukken en een attest van uw advocaat waarin wordt verklaard dat u werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade en medeplichtigheid aan moord en dat uw familie risico loopt op wraak vanwege de familie van het slachtoffer.

Na het gehoor stuurde u nog een attest van dezelfde advocaat door. Hieruit blijkt dat hij een vruchteloze poging ondernam om bijkomende documenten van de politie van Elbasan te verkrijgen in verband met de verschillende klachten die uw familieleden ingediend hebben.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uit uw houding geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt.

U verklaarde omwille van uw veiligheid eind februari 2010 vanuit Albanië naar Italië te zijn vertrokken. U zou er tot eind juni 2011, i.e. ongeveer anderhalf jaar, hebben verbleven bij neven en er hebben gewerkt.

U diende er geen asielaanvraag in.

Na een verblijf van meer dan een jaar vertrok u naar Frankrijk, van waar u via Calais naar Groot-Brittannië wilde oversteken.

U stelde naar Groot-Brittannië te hebben willen doorreizen omdat u dat land veilig vond (CGVS, p. 10, p. 19).

Voorts verklaarde u dat u na uw vertrek uit Frankrijk begin juli 2011 in België aankwam en dat u na enkele dagen, i.e. op 6 juli 2011, werd aangehouden door de Belgische politiediensten. Op 28 september 2011 werd u veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

U verklaarde dat u geenszins in België een asielaanvraag wilde indienen omdat u alsnog naar Groot-Brittannië wilde reizen.

Verder stelde u na uw aanhouding in juli 2011 geen asielaanvraag te hebben ingediend omdat uw raadsman en de onderzoeksrechter u zouden hebben aangeraden eerst het vonnis af te wachten (CGVS, p. 11).

Pas op 18 november 2011, i.e. ruim vier maanden na uw aankomst in België en ruim twee maanden na het vonnis, vroeg u asiel om uw repatriëring naar uw land van herkomst te voorkomen.

De door u gegeven verklaring voor uw nalatigheid kan echter niet worden weerhouden. Er dient immers opgemerkt te worden dat de wettelijke termijn voor het indienen van een asielaanvraag acht dagen na binnenkomst in België is.

Het feit dat u laattijdig asiel aanvraag in België en het feit dat u noch in Italië, noch in Frankrijk een asielaanvraag indienende kunnen dan ook geenszins in overeenstemming gebracht worden met het koesteren van een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, daar er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat het land waar een asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te zijn.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat de door u aangehaalde problemen, met name de bedreigingen vanwege de familie L. (...) en hun verwanten – ze zouden de dood van G.L. (...) willen wreken door een mannelijk lid van uw familie te vermoorden (CGVS, p. 15-16) –, louter van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn.

U voegde eraan toe dat de wraak die de familie L. (...) op u en uw familie wil nemen, niet volgens de regels van de in het noorden van Albanië beruchte bloedwraak of gjakmarrja verloopt (CGVS, p. 17), omdat u niet uit Noord-Albanië komt.

U heeft in dit verband overigens geen elementen aangehaald die aantonen dat u voor deze gemeenrechtelijke problemen op onvoldoende bescherming zou kunnen rekenen vanwege de Albanese autoriteiten.

U verklaarde dat jullie tijdens het proces de politie reeds op de hoogte brachten van de bedreigingen door de familie (CGVS, p. 12-13). Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt, gezien dit nergens uit het door u neergelegde vonnis blijkt.

Voorts legde u geen enkel overtuigend bewijs neer van jullie beweerde politiekachten in dit verband.

Na uw gehoor legde u weliswaar een fax neer van uw advocaat in Albanië waaruit blijkt dat hij geen documenten bij de Albanese politie kon verkrijgen omdat die klachten al van een hele tijd geleden dateren. Dit document, dat een gesolliciteerd karakter vertoont, is echter een kopie waardoor de authenticiteit ervan geenszins te achterhalen is.

Hoe dan ook heeft u uw verklaring dat de politie in Albanië niet efficiënt optreedt niet aannemelijk gemaakt. Als voorbeeld haalde u aan dat de politie aan één van uw broers zei dat ze hem niet dag en nacht zou kunnen beschermen als hij naar Elbasan terugkeerde (CGVS, p. 12).

Er dient echter opgemerkt te worden dat bescherming niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen vervolgd worden.

Wat u persoonlijk betreft, stelt u uitdrukkelijk geen problemen te kennen met uw autoriteiten (CGVS, p. 11). Hoewel u niet rechtstreeks en persoonlijk werd bedreigd door de familie L. (...) (CGVS, p. 11-12), bracht uw zus de politie en het gerecht op de hoogte van de geuite bedreigingen (CGVS, p. 12-16). De

politie onderzocht vervolgens de klachten en de betrokkenen werden verschillende keren door de politie ondervraagd (CGVS, p. 16).

Uw stelling dat u persoonlijk in geval van concrete problemen/bedreigingen geen klacht zou kunnen indienen omdat dat niets zou uithalen houdt dan ook geen steek (CGVS, p. 12).

Overigens blijkt uit uw verklaringen dat de dader van de moord op uw broer eveneens werd ingerekend. Hij werd veroordeeld voor moord en zit volgens u nog steeds in de gevangenis (CGVS, p. 5-7).

Er kan dan ook geenszins besloten worden tot een gebrek aan/onwil tot bescherming vanwege de Albanese autoriteiten.

Uit informatie voorhanden op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt voorts dat de Albanese politie bereid en bekwaam is om de nodige bescherming te bieden. De Albanese overheid wordt zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2003 een aantal belangrijke maatregelen getroffen.

Zo werd de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in een (bloed)wraak een straf van 25 jaar gezet werd.

In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen (bloed)wraak.

Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt.

Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Voorts valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan (bloed)wraak toe te schrijven zijn. Hoewel de politie er in sommige gevallen niet steeds in slaagt de nodige bescherming te bieden, is deze vaststelling in uw geval niet voldoende ter staving van uw vrees, daar u persoonlijk de politie zelfs nooit op de hoogte heeft gebracht van enige dreiging (CGVS, p. 12).

Verder blijkt uit niets dat u (traditionele) verzoeningspogingen zou hebben ondernomen (CGVS, p. 16-18).

Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Ten slotte heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan de dreiging van de familie L. (...) te ontsnappen.

U haalde in dit verband louter aan dat uw broers en uw moeder sinds 1997 niet meer in Elbasan wonen (CGVS, p. 2-3). U stelde dat u wel degelijk voor een zekere tijd ergens (veilig) zou kunnen wonen, maar dat men u er dan zou terug kunnen vinden (CGVS, p. 18-19).

Deze verklaring overtuigt niet, temeer daar u stelt dat uw in het buitenland verblijvende broers, die volgens u ook worden gevisieerd in de vergeldingszaak, regelmatig op familiebezoek naar Albanië komen (CGVS, p. 4).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs kunnen enkel uw identiteit en uw nationaliteit bevestigen. Deze worden door mij niet betwist.

De door u neergelegde kopieën van gerechtelijke documenten met betrekking tot uw rechtszaak, het attest van de gemeente Elbasan waarin wordt verklaard dat u er sinds 1997 niet meer verblijft, een attest van een notaris met betrekking tot de vertaling van de gerechtelijke stukken en een attest van uw advocaat waarin wordt verklaard dat u werd veroordeeld voor moord met voorbedachten rade en medeplichtigheid aan moord en dat uw familie risico loopt op wraak vanwege de familie van het slachtoffer, bevestigen de door u aangehaalde incidenten in de nasleep van de moord op uw broer in 1997. Deze feiten staan evenmin ter discussie, maar doen geenszins afbreuk aan het feit dat u bij eventuele problemen de bescherming van uw autoriteiten kan inroepen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 januari 2012 een schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 van het Protocol

van New York van 31 januari 1967 (B.S. 03.05.1969) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en naar rechtsleer betreffende de bewijslast in asielzaken.

Verzoeker benadrukt dat de inhoud van zijn relaas door de commissaris-generaal niet wordt betwist. Verzoeker zet de feiten uiteen met betrekking tot de moord op G.L. en de bloedwraak die over zijn familie werd uitgeroepen. Hij verwijst naar de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd met betrekking tot de bloedwraak.

Verzoeker stelt dat hij niet kan bewijzen dat de bloedwraak is uitgeroepen en dat deze nog niet is opgeheven, aangezien de familie L. dit niet op papier zal willen verklaren. Verzoeker verwijst naar het attest dat hij aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd waarin zijn Albanese advocaat verklaart dat verzoeker en zijn familie een risico lopen op wraak.

Verzoeker stelt dat het niet dient te verwonderen dat hij niet over bewijsstukken beschikt aangezien de feiten van 1997 dateren en het proces van 2003 dateert.

Volgens verzoeker is het tevens irrelevant dat zijn Albanese advocaat niet over stavingstukken beschikt, aangezien (zie p. 6) *“een advocaat niet verplicht [is] om voor zichzelf een kopie van het (ganse) strafdossier te bestellen”*.

Verzoeker geeft aan dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, bemiddelingscommissies of het afkopen van bloedwraak, niet bestaan in zijn streek. Hij herhaalt dat zijn familie tevergeefs een verzoeningspoging heeft ondernomen, maar hij hiervan geen bewijs kan voorleggen omdat dit (zie p. 6) *“anders opnieuw een gesolliciteerd karakter zou uitmaken”*.

Verzoeker herhaalt dat hij op weinig politiebescherming moet rekenen aangezien zijn familie niet echt geliefd is bij de politie en één van zijn broers al eens op de politie heeft geschoten.

Volgens verzoeker is het niet voldoende dat G.C. veroordeeld is en in de gevangenis zit, aangezien in het algemeen alle mannelijke familieleden van verzoekers familie worden gevisieerd en in het bijzonder hijzelf aangezien hij als oudere broer zijn jongere broer had moeten tegenhouden bij het doden van G..

Verzoeker somt een aantal voorbeelden op van bloedwraak op families die hij van Elsaban kent.

Verzoeker benadrukt dat bloedwraak een eeuwenoude traditie in Albanië is, er vandaag nog steeds moorden gebeuren dewelke zijn ingegeven door bloedwraak; hij stelt dat de commissaris-generaal (zie p. 8) *“er zich gemakkelijk van af [maakt] door te stellen dat er bemiddelingscommissies bestaan en dat verzoeker daar maar beroep op moet doen”*.

Verzoeker stelt dat Albanië geen uitgestrekt land is en men er niet onopgemerkt kan blijven wonen. Verzoeker benadrukt dat zijn broers helemaal niet zo regelmatig op familiebezoek kwamen naar Albanië; ze kwamen maximum één keer per jaar hun moeder bezoeken. Daarenboven reizen zijn broers sinds de afschaffing van de visumplicht niet meer naar Albanië, maar reist hun moeder naar hen, aldus verzoeker.

Verzoeker verwijst naar passages uit de informatie van de commissaris-generaal en past deze toe op zijn verhaal.

Verzoeker benadrukt dat hij geen schriftelijk bewijs kan voorleggen van de klachtmeldingen daar deze dateren van jaren terug en de documenten niet meer blijken beschikbaar te zijn.

Verzoeker voert een schending aan (zie p. 10) van het *“algemeen rechtsbeginsel van evenredigheid en proportionaliteit”*.

Verzoeker vindt het onredelijk dat de commissaris-generaal van zijn advocaat verwacht dat deze nu nog bewijzen en documenten bezorgt aangezien het dossier reeds jaren geleden afgesloten werd. Verzoeker verklaart zich tevens niet akkoord met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal dat diens laattijdige aanvraag een teken is dat verzoeker geen vrees heeft. Hij voert aan dat hij reeds eerder dan 18 november 2011 om asiel vroeg maar aan zijn verzoek geen gevolg aan werd gegeven. Verzoeker legt uit dat hij, bij een poging om hem in november 2011 naar zijn land van herkomst terug te sturen, zijn asielaanvraag herhaalde, waaraan deze keer wel gevolg werd gegeven.

Dat hij geen asiel heeft aangevraagd in Italië verklaart verzoeker door het feit dat hij er zich niet veilig voelde en hij er tijdens zijn verblijf al eens beschoten werd.

Verzoeker stelt dat *“de beslissing om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst [...], is niet evenredig en proportioneel met het feit dat de verklaring van zijn advocaat een gesolliciteerd karakter vertoont en dat hij geen officiële documenten van jaren geleden meer kan voorleggen, en al zeker niet omdat het verhaal van verzoeker en meer bepaald de bloedwraak niet echt in twijfel wordt getrokken.”*

Verzoeker vraagt dat van hem de status van vluchteling wordt erkend of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b. van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar wat dienaangaande wordt gesteld onder punt 2.6..

De Raad stelt vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van artikel 1 van het Protocol van New York van 31 januari 1967 (B.S. 03.05.1969), zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan

voormelde opmerking van verzoeker niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad deze buiten beschouwing.

Waar verzoeker verder verwijst naar eerdere rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat uit verzoekers houding, na zijn vertrek uit zijn land begin 2009, geenszins een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade blijkt. Daarnaast werd vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen, met name de bedreigingen vanwege de familie L. en hun verwanten, louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn; verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij voor deze problemen niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Albanese autoriteiten.

Verzoeker slaagde er evenmin in bewijzen voor te leggen van de klachten die hij zou hebben ingediend bij de politie en hij maakte het evenmin aannemelijk dat hij zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om aan zijn voorgehouden problemen te ontsnappen. Daarenboven werd terecht opgemerkt dat verzoekers laattijdige asielaanvraag er enkel op gericht is om repatriëring naar zijn land van herkomst te voorkomen.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De Raad merkt op dat artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

[...]

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien k an worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]"

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kan doen op de autoriteiten van zijn land.

Zijn verweer (zie verzoekschrift p. 6) dat *“Verzoeker stelt persoonlijk op weinig politiebescherming te moeten rekenen daar zijn familie niet echt geliefd is bij de politie. Eén van zijn broers heeft namelijk al eens op de politie geschoten”* en dat (zie p. 10) *“zij eerder geneigd zullen zijn om een oogje dicht te knijpen tot er werkelijk weer een moord gebeurt”*, wordt niet aangenomen; het betreft immers blote beweringen die niet worden gestaafd; deze vermogen geen afbreuk te doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de Albanese politie wel degelijk bereid en bekwaam is om de nodige bescherming te bieden:

“De Albanese overheid wordt zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust en is bereid om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2003 een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor op moord met voorbedachten rade in een (bloed)wraak een straf van 25 jaar gezet werd. In mei 2005 werd een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen (bloed)wraak. Er werden tevens specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en de samenwerking tussen de politie en het parket werd versterkt. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Voorts valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan (bloed)wraak toe te schrijven zijn.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten aanhaalt die bovenstaande informatie ontkracht.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift (zie p. 7) louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van een aantal *“voorbeelden van bloedwraak op families die hij van Elsaban kent”*. Dit op zich volstaat echter niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten -wat op zich reeds volstaat om zijn asielaanvraag af te wijzen- merkt de Raad volledigheidshalve op dat ook de overige argumenten in verzoekers verzoekschrift tekort schieten.

Verzoeker verklaart zijn in gebreke blijven om overtuigende bewijzen voor te leggen door er op te wijzen dat de klachten reeds van een hele tijd geleden dateren en verwijst naar het faxbericht van zijn Albanese advocaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en dat hij verwijst naar een document dat reeds eerder werd neergelegd. De Raad herhaalt dat het louter hernemen van verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat een advocaat niet verplicht is om voor zichzelf een kopie van het (hele) strafdossier te bestellen, niet verder komt dan een loutere bewering en hij aldus in gebreke blijft.

Tevens wordt opgemerkt dat de argumentatie van verzoeker in het verzoekschrift met betrekking tot een mogelijk intern vluchtalternatief, tekort schiet.

De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, er onder meer vereist wordt dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen. Wanneer de vervolgingen tot een bepaald landsdeel beperkt zijn, kunnen de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 5 januari 2012 laat gelden dat verzoekers land van herkomst nauwelijks kleiner is dan het land waar hij actueel om asiel vraagt en waar hij zich bovendien ook kenbaar gemaakt heeft aan de autoriteiten.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift (zie p. 9) dat *“Albanië geen groot land is en men er niet eeuwig onopgemerkt kan wonen”*, valt inderdaad niet te verenigen met verzoekers asielaanvraag in België.

De commissaris-generaal merkt daarnaast in zijn nota terecht op dat verzoekers bewering dat zijn moeder tegenwoordig naar het buitenland reist met het oog op het bezoek van haar zonen, geen steun vindt in het verhoorverslag van 8 december 2011 (zie p. 4) waar hij verklaarde dat het zijn broers zijn die hun moeder in Albanië komen bezoeken omdat ze er verblijfsdocumenten hebben.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verklaring van verzoeker in het verzoekschrift dat hij aangekomen in het Rijk in juli 2011, reeds eerder dan 18 november 2011 om asiel had gevraagd maar daaraan geen gevolg werd aan gegeven, in strijd is met zijn eerdere verklaringen afgelegd bij zijn verhoor op 8 december 2011 op het Commissariaat-generaal, waarin hij stelde dat het niet de bedoeling was om in België een asielaanvraag in te dienen omdat hij naar Groot-Brittannië wilde gaan (zie verhoorverslag p. 11).

Verzoekers uitleg ter terechtzitting dat hij op 6 juli 2011 werd aangetroffen op een kaai in de haven van Antwerpen, wél degelijk bewijst dat hij naar Groot-Brittannië wou reizen, snijdt geen hout.

Uit het ‘administratief verslag vreemdelingencontrole’ blijkt inderdaad dat verzoeker en een andere persoon op 6 juli 2011 werden aangetroffen op een containerkade in Antwerpen in bezit van een schroefmachine en bijhorende dopsleutels en werden opgesloten op last van de onderzoeksrechter in de gevangenis te Antwerpen; uit het vonnis van 28 september 2011 van de Correctionele Rechtbank te Antwerpen blijkt dat verzoeker en zijn maat veroordeeld werden tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbraak in de nacht van 5 op 6 juli 2011 op een privé-bedrijfsterrein met de bedoeling een aanslag op eigendommen te plegen -uithalen van een partij cocaïne-, in bende.

In het administratief dossier bevindt zich trouwens geen enkel stuk dat op een asielaanvraag eerder dan 18 november 2011, wijst.

De Raad is van oordeel dat de afwezigheid van asielaanvraag in Italië en in Frankrijk en de laattijdige asielaanvraag van verzoeker op 18 november 2011 -de dag dat zijn repatriëring naar zijn land van herkomst nakend was-, zich keren tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees op vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De verklaring (z.d.) van F. X., advocaat van verzoeker in Tirana, stelt dat verzoeker *“veroordeeld werd in zijn land tot een uiteindelijke gevangenisstraf van 11 jaar en 8 maanden, voor moord en medeplichtigheid tot moord, verzoekers familie haar land verlaten heeft wegens het gevaar van wraakneming door de families van de slachtoffers, volgens de traditie van de landstreek”*.

Deze verklaring heeft geen bewijswaarde gezien het uitdrukkelijk gesolliciteerd karakter ervan; inderdaad stelt dit stuk zelf dat het werd opgemaakt op vraag van verzoeker (*“This attestation is issued upon request of the applicant”*).

Gelet op wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; Er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan niet steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de nadruk legt op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 8 december 2011 bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE